

# STOPAŘŮV PRŮVODCE PO ZÁPLAVÁCH

*cestovní deník 7. - 14. srpna 2010*

*Ústí nad Labem, Liberec, Frýdlant, Hejnice, Raspenava*

Viktor Houdek

Obsahuje osobní informace. Není určeno k veřejnému šíření, nepřeji si, aby toto viselo někde volně  
stažitelné na internetu. Díky.

## **SOBOTA 7. SRPNA**

*Počasí: od brzkého rána prší až někdy do pozdního odpoledne;*

Mám před sebou volný víkend, nemusím do práce. Dnes vstávám bez budíku. Po většinu dne plánuji na září cestu po Francii, kde chceme s kamarády poznat místa spojená s 1. světovou válkou, válkou prusko – francouzskou a chtěli bychom také navštívit Maginotovu linii.

Někdy po obědě volá Kuba, že v Dolních Zálezlech je hřiště pod vodou, už to nemá kam odtékat. Zítra tedy pravidelný fotbal s klukama z práce nebude.

Volá mi i mamka, ať sleduji zprávy na ČT24. Pouštím si to ke své práci.

Večer jdu do kostela a spojím to s menší procházkou, abych se trochu protáhl.

## **NEDĚLE 8. SRPNA**

*Počasí: zataženo;*

Dopoledne jdu na mši. Večer pak menší procházka na Střekov, taky na mši.

Po návratu volám Vítkovi, jestli má pro mě ubytování, že bych přijel pomoci. Mám zkušenosti z povodní v roce 1997. Říká, že práce má dost a na faře je spousta volných gaučů. Nabízí mi, že si pro mě do Raspenavy přijede. Otázka je, jestli se tam vůbec dostanu.

Jdu na poradu na faru. Kdyby mě tam vzal někdo autem, mohl bych sebou vzít více materiálu. Takhle do batohu toho moc nedám. Ptám se našeho nového kněze, Pepy a jáhna Jirky. Voláme Vítkovi. Říká, že věci nepotřebuje, schází mu lidi. Jsem sice už v ústecké farnosti skoro pět let, ale neznám tu nikoho, kdo by jel se mnou. Jirka tady vede nějaká společenství, tak má kontaktů dost. Slibuje, že dá vědět, když se někdo najde.

Volám vedoucí naší restaurace. Uvolní mě, jak to jen půjde. Možná už během pondělí.

Volám mamce do Liberce, že bych přijel. Radí mi, ať nikam nejezdím, že nyní je tam potřeba hlavně těžká technika a odborníci.

Píšu e – mail mojí kmotře Editě, dominikánské řeholnici, do Hejnic, že bych jí něco přivezl. Přeje mi dobrou noc.

## **PONDĚLÍ 9. SRPNA**

*Počasí: dopoledne zataženo, odpoledne slunečno;*

Píše mi nějaká Štorchová z Vaňova, že by jela. Tak jo. Kontakt na mně se k ní dostal přes Jirku. Jenom neznám přesný čas odjezdu. Z práce mě nechtějí pustit, až v 19h30. Jana, kolegyně z práce mi mezi řečí sděluje, že má za sebou pracovní víkend. Museli stavět zdi proti velké vodě ve vesnici nahoře nad Ústím. Jsem překvapen. Dole u Labe nic a vyplavené vesnice nahoře na kopcích? V Kojeticích voda zničila celou silnici. Jenže tam televize nebyla, tak se bych se to měl dozvědět. Bagr jim přijel na pomoc až k večeru.

Pepa mi posílá kontakt na jednu paní z farnosti, že jede autem do Raspenavy. Ale přes Kokořínsko. Protože mě však v práci tento den potřebují, tohoto odvozu se zříkám.

Večer cestou z práce si pro sebe kupuji nějaké ochranné pomůcky.

Zastavil se u mě Jirka, přinesl mi obálku do Frýdlantu. Dáme čaj a celkem dlouhou řeč.

Pak si balím pět švestek.

## ÚTERÝ 10. SRPNA

*Počasí: slunečno;*

Ráno jsem zaspal. Rychle jdu koupit nějaké pečivo k snídani. A lahev vody. Ta však nakonec zůstala v kuchyni na lince. Cestou kupuji ještě jednu. Ta však zůstala stát na peróně. V Děčíně kupuji konečně tu, že které se napiji. Nemám rád brzká vstávání.

Štorchová už čeká na nádraží, seznamujeme se. Maruška.

Cestou musíme přesehat v Děčíně a pak zpátky v Horní Polici. V Benešově mi volá kmotra Edita, že by potřebovala přivést nějaké ty věci, co jsem nabízel. Tak to se budeme muset zastavit v železářství v Liberci.

Volám mamce. Od 10h00 je v práci. Ta budova je kousek od libereckého nádraží. Necháváme tam tedy s Maruškou batohy a jedeme tramvají ke mně domů. Cestou nakupujeme v železářství lopaty, násady, košťata a nějaké pracovní rukavice. Pán v obchodě nám ty lopaty ochotně přibije k násadám.

Doma v Liberci беру mapu, holiny, pracovní kalhoty a nabíječku. Marušce se moc nechce do restaurace na oběd, tak rychle vaří, co dům dal. Posílám do práce e – mail se zprávou, ve které si píšu své požadavky na volno na měsíc září. Oběd se velmi povedl.

Vlak, tedy náhradní autobusová doprava, nám ujíždí. Máme tedy ještě hodinu času. Maruška jde vybírat dárky pro rodinu do knihkupectví. Já volám do Frýdlantu Vítkovi, jestli si nás tedy v Raspenavě vyzvedne. Mám volám Radka, libereckého faráře, že má k němu každou chvíli jet, že nás může do Frýdlantu vzít. Knihkupectví, kde nakupujeme, je dvě minuty od fary, tak tam jdu. Domluvili jsme se.

Nejprve Marušku a mně Radek zaveze k mamce, kde jsme nechali batohy a nářadí. Od mamky fasuju desinfekční krém na ruce. Bude se hodit.

Pak pokračujeme přes Mníšek a Oldřichov do Raspenavy, alespoň na ten opačný konec, než potřebuji. Jsem s Editou domluvený, že to nářadí jí nechám na faře v Raspenavě. Ale tam se nedá dostat. Silnice je zničená. Voda srolovala asfalt ze silnice jako by to byl nějaký papír. Jedeme tedy na Nové Město pod Smrkem. Přes Ludvíkovice to nejde, tak se jedeme poradit do Frýdlantu. Maruška ve Frýdlantě zůstává, já tam předávám zásilku od Jirky z Ústí a vybaluji batoh.

Pak jedu s Radkem a ještě jedním pánem do Raspenavu. Přes Nové Město pod Smrkem a Hejnice. Ale než tam dojedeme, už je Edita z Raspenavy zase v Hejnicích. Takže se rovnou stavíme u kláštera. Nechávám tam to nářadí.

Radek jede zpět do Liberce. Tentokrát přes Raspenavu, tedy po silnici, která vypadala jako neprůjezdná. Jedu také, nechávám se vyložit u raspenavského nádraží. Vlak, tedy náhradní autobusová doprava, má jet každou chvíli. Když přijel autobus, začal se otáčet přes celou silnici. Než k němu dojdu, ptá se průvodčí: „Jede ještě někdo do Mníšku?“ Protože vím, že Mníšek je od Raspenavy na druhou stranu než Frýdlant, nehlásím se. Když autobus odjel, ptá se průvodčí čekajících lidí: „Vy tedy čekáte na Liberec.“ Ptám se tedy výpravčího: „Ten autobus, co odjel, jel tedy do Frýdlantu?“ Ano, to byl on. Dodneška to nechápu, ale to je jedno.

Naproti nádraží je společenský sál a restaurace. Znáám ho z doby, když jsem jako malý kluk běhal orientační běh. Uvnitř zrovna zřejmě probíhala nějaká taneční škola, podle toho, co se trénovalo na parketu. Ale moc jsem se nerozhlízel. Poprosil jsem o fixu a papír. Ochotně mi to jedna paní půjčuje a já píšu: „FRÝDLANT“ a jdu si stoupnout před nádraží. Nestál jsem ani pět minut a už mi zastavuje jeden kluk v Oktávce . Tomáš. Ani moje zablácené holiny ho neodradily. Jezdí pravidelně z Frýdlantu do Hejnic do práce. Vyměňujeme si telefonní čísla. Mně by se hodilo, aby mně vzal do ve čtvrtek do Hejnic. Edita by mě tam taky potřebovala na výpomoc.

Ve Frýdlantu mi při oblékání do pracovního volá Jordán, kněz, řeholník dominikánského řádu. Před pár dny jsem jej v dopise požádal, jestli by mi nebyl duchovním rádcem. Nedávno se ale vrátil z nemocnice, takže teď hned to nebude. Dostávám požehnání.

Ptám se Marušky, jestli se bude chtít projít k nedalekému zámku. Říká, že možná.

Kolečkuju hromadu naplaveniny z farní zahrady ven na velkou hromadu odpadu, která se bude odvážet. Před pár dny zde bylo také naplaveno zboží z nedalekého Plusu, co stojí kousek proti proudu. Tedy stál. Jogurty, mléka, salámy, no všechno možný. Všechno letělo do kontejneru. Abych to neměl tak jednotvárné, při nakládání kontejneru se kamion převrátil a opřel se o kostel. Nikomu se nic nestalo. Hned přijíždí jeřáb, který taky zapadl. Pak přijel jeřáb, který nejprve vyprostil ten první jeřáb a pak narovnal i ten opřený nákladák. Čekal jsem, kdo se dřív propadne do nějaké staré hrobky, neboť kolem kostela býval hřbitov. A u toho ještě asistuje televize. Mám pokušení projít se přes záběr s kolečkem naplaveniny a pak zase zpátky s tím vysypaným, abych ukázal, jaký jsem rozený šoumen. Katka, jedna z holek, které Vítkovi pomáhaly při odklizení, však spěchá na vlak a neví, kde je nádraží. Tak jí doprovázím. Už jsem ve Frýdlantu nebyl 4 roky, tak jsme zabloudili jen jednou. Kousek.

Po večeri se otevírá několik lahví vína. Kromě Vítky, Marušky a mojí maličkosti na faře pomáhá ještě Martin, můj nástupce - pastorační asistent v Mnichově Hradišti, Franta a Katka. Je také z Ústí, přijela sama vlakem. A další. Jmenuji určitě manžele, kteří spali ve svém karavanu před farou. Přijeli z Ostravy, původně měli naplánovanou dovolenou, ale když se dozvěděli o záplavách, zvolili Frýdlant, aby pomáhali při odstraňování škod.

### **STŘEDA 11. SRPNA**

*Počasí: slunečno;*

Po snídani pokládáme v kostele zpátky vysušené pódium, stupínek pod obětním stolem. Pak začneme s Martinem a Frantou vynášet bláto z farního sklepa. Moc ho není, vrstvička asi jenom 2 cm. Přišli hasiči zeptat se, jestli potřebujeme na faře pomoci s nějakou prací. V kostele i na faře je však už skoro hotovo, tak můžou jít jinak.

Po obědě jdeme do domů v okolí. Vítek pořád někde pobíhá a zjišťuje situaci, kde kdo potřebuje nějakou pomoc. Začnu na nábreží, jedna rodina vyhazuje uhlí z vyplaveného sklepa. Asi 50 metrů. Manžel vyhazuje ze sklepa, manželka venku hází na hromadu. Chce mi podat ruku, ale protože má gumovou rukavici, která se dá jen těžko sundat, zanecháváme formalit pro nějakou vhodnější příležitost, než je úklid po povodních.

Po chvíli jdou na oběd. Mně to nevadí, já ještě chvíli házím. Až mě to přestane bavit, jdu se podívat vedle, jak se daří ostatním. Vynášejí bahno ze sklepa. Je ho víc, než na faře. Zlatý farní sklep. Pak si jdu ještě trochu zaházet lopatou. Chvilku hovořím s jedním starým pánem, co jde kolem plotu. Byl zrovna na chatě v nedalekém Mníšku, když mu volala dcera z Brna, co se to děje, že ve Frýdlantu jsou prý nějaký záplavy. Tak teď bydlí na chatě a jezdí domů do Frýdlantu vyklízet. Mrzeli ho knížky, které si nedávno koupil. Byly ještě originál zabalené.

Co říkají usedlíci, potopa to byla rychlá. V roce 1997 v Troubkách stačili lidé zachránit alespoň nějaké věci, ale tady šla voda strašně rychle. Manželka se dívala u břehu na tekoucí vodu v říčce Smědá a než došla přes ulici do domu, málem už jí to odneslo. V Raspenavě to prý jednu paní odneslo opravdu. Naštěstí jí chytili na protějším břehu, ale než to celé obešla domů k manželovi, trvalo to celé 4 hodiny. Říká se, že prý už oslavoval (to měl být vtip).

Pak pomáhám s ostatními ve vedlejším domě. Vynášíme dřevo ze sklepa domu v ulici B. Smetany, č. p. 704. Tato část byla vyplavena z řeky a také vodou ze sousední stráně. Sousedi mají přehled, takže já jdu naproti

pomoci se stěhováním lednice. Pán o sobě říká, že má tu smůlu, že má v domě jenom samý ženský. Franta jde po chvíli kolečkovat něco do dalšího domu v ulici. Přišli si pro něj, že potřebují také pomoci.

V domě nám pomáhá děda a mamka. Babička už nemá sil. Táta se synem pracují na druhém domě kdesi mimo Frýdlant, byl také zasažen povodní. Pohoštění, co se neodnesla voda, je nám k dispozici. Voda nejde, každý dům má před brankou přistavený obrovský kanistr s vodou. Balené vody je také všude dost. V ulici pomáhají také dobrovolníci z Adry.

Někdy kolem 15h00 projede kolem dodávka, paní se ptá, jestli někdo nepotřebuje pečivo. Nejsem si jistý, ale myslím, že bylo zdarma. Nebylo to tak všude. Slyšel jsem o dvou případech, kdy někdo prodával rohlíky za 8Kč, chleba za tuším že za 80 Kč. V roce 1997 to bylo v Olomouci to samé. Tenkrát stál chleba nějakých 10 Kč a prodávali jej za 30 Kč. Tu cenu si stále pamatuji. Jeden z těch předražených obchodů byl myslím vietnamský obchod ve Frýdlantu. Ovšem v televizi zase říkali, že v jiném vietnamském obchodě vyšli vstříc a prodávali až do pozdních hodin a lidé si je pochvalovali. Je to o lidech. Oblíbený obchodník v Raspenavě u zámečku prodává lahev vody za 170 Kč. Řezník od raspenavského nádraží vaří a rozdává zdarma guláš.

Když je dřevo venku, vyhazujeme ještě uhlí. Opět 50 metráků. Chtěl jsem to jít dodělat vedle, protože manželé se už vrátili z oběda. Ale jsou tam dobrovolní hasiči. Parta šesti hasičů a 50 metráků uhlí je ze sklepa venku během hodiny. Pak šli i k nám. Jsou čerství. Právě přijeli z Kosořice u Mladé Boleslavi. Vzali si dovolenou už od pondělí, ale doposud čekali na rozkaz.

Umýt se a pak večeře.

Mše je ve společenské místnosti. Kostel je totiž mírně cítit od Sava. Navíc by mě zajímalo, co bude s tím bahnem pod lavicemi (jako pod podlážkou). Je svátek svaté Kláry. Všechny ty věci, co „se budou ještě hodit“ skončili na těch hromadách, pro které si pak přijeli kontejnery. Ať už ve Frýdlantu nebo Raspenavě nebo jinde.

Na faře jsme hotoví. Volám Tomášovi, jestli opravdu zítra ráno jede opět do práce do Hejnic. Domlouváme se, že mě vyzvedne brzo ráno před frýdlantskou nemocnicí.

Využívám volného času a jdu si prohlédnout kostel. Trochu jej znám. Vítek ještě stříká Savem lavice. V kostele je i Katka. Chvilí spolu hovoříme, pak se jí ptám, jestli se chce projít na nedaleký zámek. Říká, že ano.

Po návratu se ještě zájemci jdou společně modlit breviář.

Jdu pak ještě na buchtu, ale už mám opravdu dost. Musím se zabalit na cestu.

## **ČTVRTEK 12. SRPNA**

*Počasí: slunečno, večer přeháňka;*

6h45 odjezd s Tomášem od nemocnice. V Hejnicích chvíli čekám v recepci kláštera. Pak jedeme autem do Raspenavy na faru. Helena zde s dalšími vydává zdarma oděvy a obuv. S Petrem, který má na starosti zaměstnance kláštera, vyklízíme garáž. Pak čistíme wapkou farní sklep. Od bahna, které je všude.

Kromě mně jsou zde i jiní dobrovolníci. Chvilí mi pomáhá Tomáš. O pauze si povídáme. Je žid původem z Valašska. Protože do školy připravuji exegezi (výklad) na úryvek z Matoušova evangelia o Ježíšově pokušení na poušti (Mt 4, 1 – 11), mám jednu otázku. Co pro žida znamená Jeruzalém a jeho návštěva? Odpovídá, že to je pro ně hlavně Chrám. Vždy, když se někde Bůh ve Starém zákoně zjevil, dal se člověku poznat, tak pak tam už zase k poznání nebyl. Nebylo možné se s Ním na tomto místě setkat. Proto prý nechápe, proč křesťané stavějí chrámy na místech jako Sión a podobně. Bůh se tam dal člověku poznat, ale nyní už ne. Oproti tomu Chrám v Jeruzalémě (dnes zbývající Zeď nářků) je místem, kde Bůh dal lidem (podle Písma) příkaz: „Zde mi to

postavte, zde se budeme spolu setkávat.“ Zajímavý pak byl i dotaz Petra, jak dnes židé čekají na Mesiáše. Tomáš řekl, že to bude někdo, syn člověka, který o Zákonu, desateru přikázání, nebude vůbec přemýšlet, protože on bude desatero samo. Myslím, že o tom se snaží Matouš ve svém evangeliu čtenáře přesvědčit. S Tomášem jsme se domluvili na dnešní večer, že zajdeme na pivo. Bohužel nás ale povinnosti hned po obědě rozdělili.

Na oběd jedeme do kláštera do Hejnic. Jede i Tomáš. Nikdy v klášteře nebyl. A on ani vlastně nemůže. Po obědě si chce klášter prohlédnout, nabízím se, že ho provedu. Chtěli jsme si projít ambity, kde jsou vystaveny obrazy s legendami o svatém Františkovi z Assisi. Bohužel z nás ale padá bláto, tak jsme šli hned ven.

Odpoledne čistíme sklep wapkou s Lukášem, jedním ze zaměstnanců kláštera. Kolem třetí se jdu projít po Raspenavě. Všude vojáci a hasiči. Vojenský bagr s koly vyššíma, než jsem já. Jdu si dát odpolední čaj. Zrovna když jsem si nalil můj tea at four, přijela na kole Hanka, moje bývalá kolegyně z Mnichova Hradiště. Má v Raspenavě příbuzné. Přivezla buchy. Nabízím pomoc, protože na faře se už jenom čistí sklep, kde není bahno.

Pak ještě pokračuji v čištění sklepa. Večeře se podává na faře. U stolu jsou i dvě holky dobrovolnice z Havířova a jeden kluk. Do Hejnic nás odváží farář Raban.

Edita mně ubytovává na jednom pokoji v klášteře. Při sundávání mých pracovních kalhot na mně vypadl růženec. Už více jak měsíc jej nemůžu najít a už jsem se s ním rozloučil. Pokoj je vybaven luxusně. Pracovní stůl s lednicí tedy vidím poprvé. I televize tady je. Dívám se na zprávy. Hlásí záplavy v Ústí nad Labem. Volám rodině. Modlím se růženec na pokoji.

Nešpory a kompletář se modlím v blízké chórové kapli. Kdysi jsme tam byli se školou, když bylo v klášteře nějaké vědecké sympozium. Žádný časový program společných modliteb není, tak se modlím soukromě. Breviáře jsou v lavicích, záložky v nich jsou asi týden staré.

### **PÁTEK 13. SRPNA**

*Počasi: zataženo, později prší;*

Ranní chvály se modlím v kapli, to doma nemám. Růženec na pokoji. Edit a mě budí telefonem, jak slíbila.

Pouštím si TV. Ve zpravodajství je zrovna rozhovor s lékařem sloužícím v naší oblasti. Upozorňuje na možnost přenosu infekčních chorob i při drobném poranění, dozvídám se, že nám zde chybí iontové nápoje.

Snídám, pak jdu za chlapama do sklepa na kus řeči. Mimo jiné se dozvídám, že někdo v Raspenavě už onemocněl. Každé zranění by mělo být ošetřeno. Doktoři prý dávají koňské dávky (vtip). Končíme větou: „Bacha, někdo jde.“

Tajemnice hejnického faráře Rabana nás odváží na pracoviště. Už jde voda, tak nemusíme zdlouhavě čerpat vodu do wapky ze sudu. Kohout na hadici připevním lepicí páskou, dal mi jí jeden dobrovolník, ten co s námi včera večeřel. Prý jich sebou přivezl hromadu. Dnes jezdí s popeláři a objíždějí ty hromady věcí, které lidé museli vynést ze zatopených sklepů (většinou každý přihodil ještě něco k tomu). Všechny ty věci, „co se budou ještě hodit“.

Zajdu si pro ochranné brýle do nedaleké hasičárny, kde se rozdává materiál a organizuje pomoc. Tam mně odvezl jeden pán. I když moje holiny a kalhoty jsou opravdu nechutné.

Když jsem se vrátil, potkávám Hanku. Včera jsem jí nabídl pomoc, tak dneska přišla. Zaúkoloval jsem kluky, práce s wapkou je větší zábava než házení nábytku. Navíc ty dva to už evidentně nebaví. S Hankou jdeme mlátit omítku do č. p. 505 k jejím příbuzným. Kladivo s dlouhou násadou se hodí.

Zajímavý je jejich příběh o tom, jak je evakuovali. Když se voda valila po silnici před domem, volali 150. Operátorka jim sdělila, ať vyčkají, že situace v Raspenavě je složitá. Když už šla voda přes okna, zavolali opět, že to ta okna dlouho nevydrží. Operátorka jim sdělila, ať vyčkají, že situace v Raspenavě je složitá. Když se do jejich přízemního domečku vlila voda, utekli na půdu. Po žádosti o pomoc na lince 150 jim bylo sděleno, ať mávají z okna na záchranné vrtulníky. Mávali, ale nikdo je neviděl. Když už voda opadla, plavali kolem náhodou hasiči a ptali se, jestli někdo nepotřebuje pečivo a pití. Jejich odpověď zněla, že nic z toho opravdu nechtějí, že chtějí pryč. Vzpomínám si na větu našeho nového pana ministra vnitra, kterou opakovali o víkendu ve zpravodajství: „Lidi, když je výzva k evakuaci, tak se proboha evakuujte.“

Po 15h00 už mně nechtějí pustit k práci, tak to stihnu mši v Hejnicích. Mají tam cestu, tak mě berou sebou. Cestou si všímám větší kaluže na poli. Už druhý den se tady drží kačeny, mají to jako malý rybníček. Tak už jenom ty kapry.

Na pokoji se rychle zbavuji omítky, kterou mám všude a jdu ministrovat na mši. Jméno kněze jsem už zapomněl. Starší pán, právě přijel s poutním zájezdem na duchovní pobyt. Se mnou ministruje malý Honza.

Nešpory mám opět tiché v opuštěné kapli. Ani členové duchovního pobytu zde nemají žádný program. Prý až od pondělí.

Na večeri mají přijet biskupové Baxant a Duka, jsou na návštěvě postižené oblasti, Jan Baxant už podruhé. V jednom refektáři večeri členové duchovního pobytu, ve druhém biskupové a jejich doprovod, jak jsem se později dozvěděl. A v tom prostředním, malém, jsem obsluhován já.

Při pohledu z okna mého pokoje si ověřuji, že biskupové už přijeli, stojí tam auto.

Dívám se na televizi. Mají tu satelit. Kdy jindy mohu sledovat TV5 Monde přímo ve vysílání nebo kanál o historii History? History kanál vypadá zajímavě, ale některé jeho pořady.... Například jsem nepochopil, když vykopávali vrak čínské lodi z počátku 15. století na západním pobřeží USA, proč pouhých 15 cm nad vrakem přestali kopat a pokračovali speciální vrtačkou, aby odebrali vzorek dřeva k analýze, což se jim nakonec vůbec nepodařilo. A další. V sobotu ráno jsem se taky díval. Dávali pořad o sedmi smrtelných hříších. Na pořadu bylo obžerství. No, dočkal jsem se citací církevních otců vytržených ze souvislostí. „Můj“ úryvek z Písma, Matouš 4, 1 – 11, byl shrnut tak, že při prvním pokušení Ježíš překonal hřích obžerství (po 40 dnech hladu na poušti, no nevím). Vypnul jsem to při větě, že svatá Kateřina Sienská, svatá Klára a svatá Monika (?) jsou nazývány svatými anorektičkami. Ještě to bylo doprovázeno záběrem na „řeholnice“, takové mladé půvabné v nažehlených hábitech.

Kompletář v kapli opět soukromý.

### **SOBOTA 14. SRPNA**

*Počasí: kolem 4h00 silná bouřka, pak prší, déšť ustává kolem poledne (alespoň v Liberci);*

Ráno růženec na pokoji, soukromé ranní chvály v kapli a pak se začínám balit. Už zase. Pouštím si k tomu opět televizi.

Jdu na snídani. U stolu už sedí jedna sestra dominikánka ze Znojma, která v Hejnicích je spolu se s mojí kmotrou, sestrou Editou. A je zde také tajemnice faráře Rabana. Zdravíme se. Paní tajemnice mi s úsměvem říká: „Aaa, vetřelec.“ Z práce jsem naučený, tak kontruji s mírným úsměvem: „...Vetřelec.“ Čekal jsem cokoli a takové oslovení ne. Nechávám to být, abych se opupinkoval, z toho už jsem vyrostl. Až když si vyměníme několik slov a rozebereme nějaká témata, zeptám se nakonec: „A teď mi ještě prosím vysvětlíte, jak jste to myslela s tím

vetřelcem, proč mi tak říkáte?“ No vysvětlili jsme si, že mi řekla: „Kmotřenec.“ Sestřička podotýká, že to je důsledek prvotního hříchu, kterým jsme všichni my všichni postiženi. Vidět na druhém hlavně to špatné.

Paní tajemnice dnes vezme na faře v Raspenavě oděvy a obuv a bude to rozvážet přímo mezi lidmi. Je to dobrý nápad. Stejně už tam chodili jenom naši romští spoluobčané a někteří dělali, že přišli poprvé. Lidé postižení záplavou nemají čas nikam moc chodit. Je to dobrý nápad.

Pak přišla na snídani i setra Edita.

Po snídani jdu pokračovat v balení. Pak jdu na kus řeči s Editou do kanceláře, kde připravuje potvrzení o křtu. Ještě mně doprovodí na autobus. Kupodivu jede načas. A jede rovnou do Liberce. Ve Frýdlantě přistupuje Martin, už taky musí domů.

Zastavuji se doma v Liberci na guláš, dám si dvacet a pak mě příbuzní vezou na nádraží.

Tentokrát jede vlak z Liberce do Ústí přímo, jenom u Benešova se jede pomalu kvůli zbytkům po rozvodněné Ploučnici. Hlavním důvodem zpoždění vlaku ale jsou nefunkční všechny čtyři dveře ve vagónu.